

MUREN VAN GLAS

De ontmoeting

MARIQUE MAAS

MUREN VAN GLAS

De ontmoeting

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2419 8

© 2013 Marique Maas

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Dennis Galante / Corbis / Hollandse Hoogte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Het is acht uur in de ochtend. Mijn hoofd bonkt, mijn lijf 5
voelt zwaar. Mijn oogleden willen alleen maar dichtvallen.
Ik had voor vertrek meer koffie moeten drinken; die dubbele
espresso was niet genoeg. Dat krijg je ervan als je de halve
nacht doorwerkt en er om zes uur weer uit moet.

Tot overmaat van ramp zitten Dennis en ik vast in een file
die maar niet wil oplossen. Er heeft zich zojuist een ambulance
tussen de auto's door gewurmd. Daarna volgden twee
politiewagens. Even verderop moet een ongeluk zijn gebeurd.
Ik hoop toch echt dat het niet kilometers verderop is, want dan
staan we hier over een halfuur nog. Ik kijk om me heen. Vier
banen breed staat het verkeer vast. Iedereen kijkt chagrijnig
voor zich uit. Voor ons, achter ons, naast ons. En het regent
ook nog. Dit is nou typisch zo'n ochtend waar ik een hekel aan
heb: een naargeestige, sombere Nederlandse novembermorgen.
Ik verlang naar zon, palmbomen en een blauwe zee. Dan zit ik
hier verkeerd: om ons heen alleen asfalt, beton, glas en ijzer.

'Hoe laat moeten we er uiterlijk zijn?' vraag ik aan Dennis.

Mijn knappe, blonde beste vriend en collega zit naast me
op zijn nagels te bijten. Zijn sneakers rusten op het dash-

board van ons vrachtwagentje. Hoewel, rusten... de rode All Stars wiebelen continu heen en weer. De zolen piepen op het verweerde plastic. Dennis kan slecht tegen stress. Ik niet beter, trouwens, maar je ziet het aan mij minder.

‘Halfnegen moet alles zijn afgeleverd,’ antwoordt hij. ‘De beurs gaat om halftien open voor publiek.’

We hebben een vrachtje voor de RAI bij ons. Een nogal kostbaar vrachtje: zwart-witte petitfours. Ze zien er spectaculair uit, al zeg ik het zelf, als kleine kunstwerkjes. Ik ben er bijzonder trots op, want ik ben kok en geen banketbakker. We zijn er dan ook tot twee uur vannacht mee bezig geweest.

6

Maar nu moet alles nog op tijd worden afgeleverd.

Dennis kijkt nerveus naar buiten, alsof alleen zijn wilskracht de file kan laten oplossen. ‘Eigenlijk moeten we geen opdrachten meer aannemen buiten de regio,’ mompelt hij.

Nee, vertel mij wat! Ik wil hem eraan herinneren dat hij zelf nota bene deze onmogelijke opdracht heeft aangenomen, maar ik slik mijn woorden in. ‘Dat moeten we inderdaad maar niet meer doen,’ zeg ik met een blik op de traag rijdende auto’s om ons heen.

Ik heb het koud en zet de verwarming iets hoger. In een volgend leven ga ik emigreren naar een warm en blij land en dan kom ik mijn hangmat alleen nog maar uit om af te koelen in het zwembad.

De klant waarvoor we naar Amsterdam moeten is een bedrijf dat Holland Design heet. Ze hebben een stand op een grote kunst- en designbeurs. Een van de pr-mensen van Holland Design is een nieuwe verovering van Dennis. Als hij niet staat te koken of onderweg is naar een klant, maakt Dennis de gayscene in de Randstad onveilig. Hij valt nogal in de smaak met zijn fitte lijf, blonde, warrige haar en lichtblauwe ogen – niet alleen bij de mannen, trouwens, maar

vrouwen maken bij hem geen kans.

Dennis ziet er heel onschuldig uit. Hij heeft lieve trekken in zijn gezicht. Zijn haar ziet er altijd wat rommelig uit en valt tot op zijn schouders – als hij het los draagt, is Dennis net een engel. In elk geval lijkt hij jonger dan zijn zesentwintig jaar. Vooral dominante types worden meteen enthousiast als ze Dennis' slanke lijf in het vizier krijgen. En daar wordt Dennis op zijn beurt weer enthousiast van. Zijn liefdesleven is hoe dan ook stukken spannender dan het mijne.

Hij hééft tenminste nog een liefdesleven, Nadine.

Ik trek de binnenspiegel naar me toe en kijk erin. Het gezicht dat naar me terugkijkt, is bleek van het slaapgebrek en mijn wangen zijn een beetje rozig. Onder mijn blauwe ogen zitten wallen. Ik had beter geen afzakkertje met Dennis kunnen nemen toen we klaar waren met de hapjes. We vonden dat we het verdiend hadden, maar heel slim was het niet.

‘Heb jij het telefoonnummer van die pr-man?’ vraag ik.

‘Van Jasper?’ Dennis houdt zijn gsm omhoog. ‘Ik zou hem bellen als we er zijn. Hij komt ons bij de leveranciersingang ophalen.’ Dennis kijkt verheugd, hij glimlacht en strijkt nerveus met zijn mooie, lange handen over zijn knieën. Hij ziet er schattig uit.

‘Is het serieus?’ vraag ik.

‘Kan het worden. Misschien.’ Dan begint hij te lachen en geeft me een vriendschappelijke por. ‘Nee, joh. Ben je gek.’

‘Hij vindt jou blijikbaar wél leuk.’

‘Want...?’

‘Waarom zou hij ons anders uit Brabant naar een beurs in Amsterdam laten komen? Omdat we zo goed zijn zeker?’

‘We zijn goed, Nadine,’ zegt hij ernstig. Hij meent het. Dennis is in zijn vrije tijd een losbol en ik houd mijn hart

vast als ik erover nadenk op wat voor plekken hij allemaal komt en wat hij daar uitspookt, maar zijn werk neemt hij serieus.

Ik rol met mijn ogen. ‘Kom op! Die jongen wil jou gewoon weer eens zien. Daarom haalt hij zijn baas over om de catering door ons te laten verzorgen. Zo bijzonder zijn onze hapjes nu ook weer niet. En we hebben zelfs nog nooit petitfours gemaakt voor een klant.’

8 Yvonne, Dennis en ik runnen met z’n drieën een cateringbedrijf. We kopen de producten waarmee we werken zoveel mogelijk bij biologische boeren en viskwekerijen in de buurt. Dat kost allemaal wel meer tijd dan wanneer we alles bij de groothandel zouden bestellen, maar het is ook veel leuker en lekkerder. En het geeft meer voldoening.

‘In Amsterdam zit vast ook wel een bedrijf dat petitfours kan maken,’ zeg ik.

‘Wel meer dan één.’ Zijn ogen beginnen te twinkelen. ‘Maar Jasper vindt mijn hapjes nu eenmaal lekkerder.’

Ik begin te lachen. ‘Dat geloof ik graag.’

‘Hé kijk, we rijden weer!’ Dennis werpt een blik op zijn mobiele telefoon. ‘Gaan we het toch nog op tijd redden.’

Het is niet de eerste keer dat ik in het Amsterdamse RAI-gebouw ben. Ik kom hier ten minste één keer per jaar, tijdens de horecavakbeurs. Veel restaurant- en café-eigenaren die ik ken maken er een jaarlijks uitje van en blijven aansluitend in Amsterdam slapen. Ik rij 's avonds gewoon weer naar huis. Meestal ga ik heel systematisch te werk. Ik maak van tevoren een lijst van stands die ik wil bezoeken en van producten die ik wil proeven of testen, en die loop ik die dag dan ook allemaal af. 9

Mijn moeder vindt dat ik het leven te serieus neem. Dat zegt ze me steeds: 'Ik vind het zo zonde, Nadine. Je bent nog zo jong, je zou meer van het leven moeten genieten. Er is niets mis met gewoon wat lol maken.'

Ik geloof dat ze wel een beetje gelijk heeft. Ik werk veel, maar tegelijkertijd vind ik het gewoon heerlijk om met mijn vak bezig te zijn. Wat moet ik op dancefestivals en op Ibiza? Ik steek mijn tijd liever in De Keuken Catering.

En daarom heb je dus ook geen vriend, Nadine.

Vandaag ziet de RAI er anders uit dan tijdens de horecavakbeurs. Koeler, lichter. Het ruikt er ook heel anders: geen opdringerige drank- en bakluchten, maar een knisperende,

droge lucht die subtiel de geuren van verf, leer en plastic vrijgeeft. De stands zijn behoorlijk groot en opvallend leeg.

Ik duw de trolley, een manshoge koelkast op wieltjes, voor me uit. Ik zie amper waar ik naartoe loop. Dennis geeft de richting aan. Hij loopt voorop en trekt de trolley aan een handgreep door het gangpad. Dennis heeft geen oog meer voor mij. Al vanaf aankomst is hij in gesprek met de pr-man van Holland Design, die druk gebarend naast hem loopt. Hij heeft zich aan me voorgesteld als Jasper. Een aantrekkelijke man met mooi verzorgd, wat langer haar die een kop groter is dan Dennis. En afgaande op zijn diepe lachrimpels en grijzende slapen schat ik hem zeker tien jaar ouder. Ik kan niet ontkennen dat ze een mooi koppel vormen.

Vanachter de trolley blijf ik om me heen kijken. De stand waar we nu langslopen, is helemaal zwart. Tegen de achterwand staan al even zwarte stoelen op een rij, zes verschillende – sommige zien er zo vreemd uit dat ik me afvraag of je er wel normaal op kunt zitten. Misschien zijn ze bedoeld als kunstobject. Een man in panterbroek staat op een trap ernaast. Hij is bezig een gekleurde spot op de laatste stoel te richten. Van een afstandje staat een Aziatische vrouw aanwijzingen te geven in een taal die ik niet herken. Ze heeft felrode lippenstift op. In de stand ertegenover zie ik twee bijna identieke, smal gebouwde jongens haastig de vloer vegen.

Overall om ons heen zijn mensen in de weer. Bezig met het uitpakken, verplaatsen of oppoetsen van een meubelstuk. Het gonst van bedrijvigheid en er hangt een opgewonden, verwachtingsvolle sfeer in de hallen. Deze wereld is zo anders dan de mijne. Iedereen die hier rondloopt lijkt van een filmset te komen en een interessant, excentriek leven te leiden.

Ik voel me plotseling nogal kleurloos. Gewoontjes. Mijn van nature blonde haar zit vandaag in een rommelige staart

en ik heb een strakke, verwassen jeans aan die ik het liefst elke dag draag. Een simpel zwart shirt met lange mouwen en een paar makkelijke gympen.

Ik draag geen make-up. Ik had vanochtend beter wat mascara op kunnen doen, schiet het door me heen. Lipgloss had ook al geen kwaad gekund. *Waarom denk ik dat nou?* Ik wil me helemaal niet druk hoeven maken over hoe anderen me zien. Ik kan er slecht tegen als ik merk dat iemand op zijn of haar uiterlijk wordt beoordeeld. Zo oppervlakkig. Maar ik kan het niet helpen dat ik in deze omgeving toch geïntimideerd raak. Met hun perfecte, elegante manieren en kleding maken dit soort mensen dat ik me onhandig en burgerlijk voel.

11

Ik had nog nooit van Holland Design gehoord, maar dat zal vast aan mij liggen. Hun stand is de grootste van allemaal en ligt centraal in de hal. Hij bestaat uit een heleboel losse kamers die door gangen met elkaar verbonden zijn. Alle kamers hebben een andere kleur; groen, blauw of geel en er staat of hangt één enkel modern ogend object in een contrasterende kleur. Ik vergaap me aan de spullen die zijn tentoongesteld. Een groene plastic aap met een lampenkap op zijn hoofd. Een tafel van geperst karton. Het lijkt wel een museum voor moderne kunst. Of eerder een psychedelische doolhof. Ik krijg er een soort Alice-in-Wonderlandgevoel van.

‘Koffie?’ hoor ik een melodieuze vrouwenstem achter me vragen.

Ik draai me om en zie een lichtgetinte vrouw van ongeveer mijn leeftijd. Ze is intimiderend knap, met haar smetteloze huid en glanzende, amandelvormige bruine ogen. Haar lippen steken een beetje naar voren, maar ze zien er wel natuurlijk uit, alsof ze zo is geboren, en haar donker-

bruine haar glanst en valt sluik over haar frêle, blote schou-
ders. Ze heeft een strak halterjurkje aan dat met een zwart
lint om haar hals zit geknoopt.

Ik kijk om me heen, om te zien of ze het tegen iemand an-
ders heeft. Dennis stond hier net nog achter me te praten,
maar nu is hij nergens meer te bekennen. Jasper evenmin.
Verdorie! Waar die twee nu zijn, en wat ze precies uitvreten:
ik wil het niet eens weten. Dennis is een goede en dierbare
vriend voor wie ik mijn hand zonder nadenken in het vuur
zou steken. Ik vertrouw hem onze zakelijke bankrekening
en zelfs mijn leven toe. Maar dat hij me hier onder werktijd
12 zo verloren laat staan, bij een nieuwe klant aan wie ik niet
eens ben voorgesteld, is onvergeeflijk. Dat *doe* je gewoon
niet.

En dan te bedenken dat ik hier niet eens had hoeven zijn
als Dennis geen stommitieit had begaan – zeven weken gele-
den is zijn rijbewijs voor twee maanden ingenomen. Yvon-
ne had vandaag een cursusdag boekhouden. Dus bleef ik als
enige over om de vrachtwagen te besturen. En natuurlijk
was Dennis niet van plan om in De Keuken achter te blijven
om alvast wat voor het buffet van vanavond voor te berei-
den: hij wilde Jasper zien.

Ik had mijn tijd wel beter kunnen besteden – met uitsla-
pen bijvoorbeeld. Ik voel hoofdpijn opkomen.

‘Of heb je liever thee?’ gaat de beeldschone vrouw opge-
wekt door. ‘Er is groene thee met gember en verse honing.’

Ik kijk haar ademloos aan. Ze vergist zich natuurlijk. Ze
denkt vast dat ik een klant ben. Hoewel... Ik kijk naar de af-
gedragen sneakers aan mijn voeten: zouden klanten van
Holland Design eruitzien als iemand van de hondenuitlaat-
service? *Kom op, Nadine! Zo erg is het niet.*

‘Bedoel je mij?’ Ik kijk nog een keer demonstratief om me
heen om me ervan te verzekeren dat er verder echt nie-

mand is. Meteen kan ik mijn tong wel afbijten. Natuurlijk bedoelt ze mij.

Ze glimlacht een rij hagelwitte tanden bloot. ‘Uiteraard.’
‘Dit is misschien een misverstand,’ zeg ik. ‘Ik ben van-’

‘De catering,’ zegt ze zangerig. ‘Ik weet het. Nadine heet je, toch? Dennis is even met Jasper mee. Hij vroeg of ik je ondertussen wat te drinken wilde aanbieden.’

Thee klinkt niet verkeerd. Ik heb vanochtend alleen espresso gedronken, en dat is alweer bijna drie uur geleden. ‘Oké dan. Thee graag.’

‘Prima.’ Ze steekt haar hand uit – een slanke, welgevormde hand met gemanicuurde nagels. ‘Ik heet trouwens Noa.’

13

‘Nadine. Maar dat wist je al.’ Ik grinnik onhandig. Terwijl mijn hand de hare aanraakt, word ik me ineens bewust van mijn eigen nagels. Sinds ik van koken mijn beroep heb gemaakt, houd ik ze kort. En de laatste keer dat ik ze heb gelakt, is een halfjaar geleden.

Noa loopt gracieus in de richting van de pantry – het keukentje waar Dennis en ik zojuist de trolley hebben achtergelaten. Ik kijk haar na. Het is moeilijk om dat niet te doen: de achterkant van haar jurk is open en toont de lichtgetinte huid van haar hals tot haar onderrug. Ze heeft geen bh aan. Wat een ongelooflijk sensuele vrouw is dit. Waarom zou ze zo aardig tegen me zijn? Ze moet Dennis kennen, maar ik kan me niet herinneren dat hij het ooit over een Noa heeft gehad.

Ik kijk ongemakkelijk om me heen. Mijn oog valt op een stoel die eruitziet alsof hij is gemaakt van stromend water, of vloeibaar glas. Ik heb nog nooit zoiets bijzonders gezien. Hij staat op een kleine verhoging en er zijn verschillende spots op gericht, alsof het een kunstwerk is. Misschien is het dat ook wel.

Ik loop eropaf en buig me voorover. Het materiaal glanst,

en ook de rug en de poten lijken zelfs van dichtbij bedrieglijk veel op stromend water. Ik steek mijn hand uit en laat mijn vingertoppen over de rugleuning glijden. Die is koel en hard. De stoel is opmerkelijk stevig.

‘Verrast?’ hoor ik een mannenstem achter me vragen.

Ik trek mijn hand terug alsof de stoel onder stroom staat. Het is vast niet de bedoeling dat bezoekers de kunstwerken betasten.

‘Prototype,’ gaat de stem door. Er zit een hees randje om die stem, die onwillekeurig een zachte rilling door mijn lijf laat gaan. ‘Je hebt de primeur.’

14 Nieuwsgierig draai ik me om. En dat had ik misschien beter niet kunnen doen. Ik kijk recht in een paar diepliggende ogen die me geamuseerd opnemen. Ik geloof dat mijn mond openvalt. Wauw!

De man staat nog geen twee meter bij me vandaan. Hij is een kop groter dan ik en heeft een krachtig, hoekig gezicht. Zijn lippen plooiën zich in een zelfverzekerde grijns terwijl hij me ongeneemd bekijkt. Zijn donkere haar glanst en is bijna net zo zwart als zijn overhemd, dat openstaat bij de boord en een brede, gespierde hals toont die nogal primitief afsteekt bij zijn verfijnde kleding.

Deze man heeft iets gevaarlijks om zich heen hangen. Een broeierig aura dat me naar adem doet happen. Wat mijn onderbewuste al eerder had opgepikt, heeft nu eindelijk ook mijn verstand bereikt: het is seksuele energie. Daar heeft hij een overvloed van. Een schandalige hoeveelheid. Ik geloof dat mijn mond nog steeds openstaat.

Hij legt zijn armen over elkaar en de spieren van zijn bovenarmen tekenen zich af onder de dure stof van zijn overhemd. Deze man is geen ondergeschikte. Dit is iemand die orders uitdeelt, die met een enkele blik met zijn koele, blauwe ogen een heel leger aanstuurt.

Hij vertrekt geen spier. Zegt niets, kijkt me alleen maar aan. Dan trekt hij opnieuw geamuseerd een mondhoek op.

Ik voel me ineens naakt. Ik weet me geen houding te geven, wiebel nerveus van mijn ene voet op de andere. *Sta stil, Nadine, in hemelsnaam!*

Ik forceer mezelf om zo neutraal mogelijk naar hem te kijken en pers er een nerveuze glimlach uit. Het lukt me niet om normaal te doen, mijn lichaam weigert me te steunen – de verraadster. Ik voel dat ik begin te blozen. Het rood kruipt op vanuit mijn borst naar mijn nek, mijn wangen beginnen te gloeien. Dit is zo gênant. *Zeg iets, Nadine, doe iets – nu!*

15

‘Met een beetje geluk wordt dit onze toekomstige klassieker.’

Ik knik nerveus. ‘Mooi,’ piep ik.

‘Dat zeker... Heel mooi.’ Ongegeneerd neemt hij me op. Ik voel me naakter dan naakt onder zijn blik. Hij kijkt naar me alsof ik een kunstwerk ben dat hij moet taxeren. Dan zie ik zijn ogen donkerder worden. De manier waarop hij naar me kijkt brengt me volledig van mijn stuk. Dit is geen taxerende blik meer. Dit is intenser, broeierig. Deze onbekende man kijkt naar me met de onmiskenbare honger van een roofdier dat een prooi in het vizier heeft.

Ik adem snel en hoog in mijn borst terwijl ik mijn best doe om zo normaal mogelijk te doen.

Wat gebeurt er, wat is er aan de hand? Ik ben verdorie geen bakvis van dertien. Ik ben vijftientig, volwassen. Ik woon al jaren op mezelf en run samen met een goede vriend en vriendin een eigen bedrijf. Bovendien is dit niet de eerste mooie vent die ik in mijn leven ontmoet. Ik ken er zoveel. Echt, tientallen. *Maar niet zó mooi.*

Het is niet alleen zijn uiterlijk dat me helemaal van slag brengt. Er is nog meer aan de hand. Waarom anders rea-

geert mijn lichaam zo heftig? Ik sta letterlijk te trillen op mijn benen. Ik adem oppervlakkig door halfopen mond en ik kan geen woord uitbrengen. Kan alleen maar naar hem kijken, vol ontzag, in die diepliggende, donkerblauwe ogen. Het lijkt wel of hij dwars door me heen kijkt. Dwars door alle nutteloze, futiele laagjes beschaving. Binnen in me roert zich iets. Ik voel mijn onderbuik samentrekken. O, help. *Zeg wat, Nadine. Kom op!*

16 ‘Sorry dat het even duurde, er staat een file in de keuken.’ Noa loopt dwars door het knetterende spanningsveld heen, zich blijkbaar nergens van bewust. ‘Jullie petitfours zijn goddelijk, trouwens! We hebben er allemaal al eentje geproefd. Ik weet niet of ze de middag gaan halen.’

Noa wordt op de voet gevolgd door een slanke kerel, die de man nogal haastig een mobiele telefoon in zijn hand drukt. ‘Giorgio, Milaan. Bloedspood,’ hoor ik hem zeggen.

Noa reikt me een dubbelwandig theeglas aan. Haar gemacineerde vingers raken de mijne. ‘Alsjeblieft.’

‘Dank je.’ Mijn stem klinkt schor. Ik neem het glas in mijn trillende hand, maar durf er nog geen slok van te nemen, bang dat ik me verslik of mijn mond verbrand.

Ik sluit mijn vingers om het glas heen en staar paniekerig naar mijn afgetrapte Nikes. Ik durf amper nog op te kijken. Mijn hoofd moet wel vuurrood zijn; ik voel mijn wangen gloeien. Ik kan me niet herinneren ooit zo overrompeld te zijn geweest alleen maar door een... tja, een blik? *Stel je niet zo aan!*

Als ik eindelijk de moed bijeengeraapt heb om mijn ogen op te slaan, zie ik tot mijn verbazing dat de man is verdwenen. Ook Noa is weg. Ik sta alleen in de ruimte bij de stoel. Verward kijk ik om me heen, naar het labrynt van kleuren en kunstwerken.

‘Hé, daar ben je!’ Dennis komt met een schijnheilig ge-

zicht op me af. Zijn wangen rozig, een voldane glimlach om zijn mond. Hij ziet eruit als iemand die net seks heeft gehad en zijn best doet om daar niets van te laten blijken. Ik kan hem wel wurgen.

Ik pak hem bij zijn arm. 'Dit doe je me nooit meer aan. Hoor je me, Dennis?' sis ik kwaad.

'Sorry.' Hij kijkt schuld bewust. 'Jasper wilde me even onder vier ogen spreken.'

'Natuurlijk.'

18 De dieselmotor is goed hoorbaar in de cabine van ons vrachtwagentje. Het verweerde dashboard kraakt bij elke oneffenheid in de weg. Echt comfortabel zitten de stoelen ook niet meer. Aan de binnenkant merk je duidelijk dat de vrachtwagen er al heel wat kilometers op heeft zitten, maar aan de buitenkant is hij strak en smetteloos. Dat moet ook wel: onze auto is een rijdende reclamezuil voor De Keuken Catering.

Dennis heeft niets meer tegen me gezegd sinds we bij de RAI zijn weggereden. Zo ken ik hem helemaal niet – hij voelt zich vast schuldig dat hij me zomaar aan mijn lot heeft overgelaten bij een klant.

Maar hoe verder we van Amsterdam verwijderd raken, hoe meer ik inzie dat niet *zijn*, maar *mijn* gedrag behoorlijk idioot was. Want wat maakt het in hemelsnaam uit dat Dennis een beetje lol heeft gemaakt? Ik ben zijn moeder niet en bovendien is Dennis zesentwintig. Hoe lang is hij nu helemaal weg geweest – een kwartiertje, hooguit, waarin ik gewoon de stand had kunnen bezichtigen, de aangeboden thee had kunnen opdrinken en met een paar mensen van Holland Design had kunnen praten. Ik had interesse moeten tonen in het personeel en het bedrijf. Dat had iedere an-

dere eigenaar van een cateringbedrijf gedaan die voor het eerst een levering doet bij een klant.

Ik heb spijt van mijn uitbarsting. Ik voelde me opgelaten op de stand van Holland Design, maar dat was niet de schuld van Dennis.

Ik schraap mijn keel. 'Dennis, toen jij weg was heb ik op de stand van Holland Design een man gesproken die...' Ja, wat? *Me opvrat met zijn ogen? Dwars door me heen keek? Geen seconde meer uit mijn gedachten is geweest?* '... me uitleg gaf over een van de meubelstukken.'

'Wie?'

Ik moet hard praten om me verstaanbaar te maken: 19
'Geen idee. Hij stelde zich niet voor. Ik hoopte dat jij wist wie hij was, aangezien jij Jasper ook kent, en die vrouw, die Noa.'

'Leuke meid, hè?'

'Ja, ze was heel aardig. Maar vooral heel erg mooi.'

'Dat is ze zeker. Hoe zag die kerel eruit?'

'Lang, knap, donker.'

Normaal zou Dennis nu een grapje hebben gemaakt, of iets hebben gezegd in de sfeer van 'klinkt als mijn type', maar hij houdt zich opmerkelijk op de vlakte. 'Het zou Michael geweest kunnen zijn.'

'Hoe ziet die eruit dan?'

Hij grinnikt. 'Lang, knap en donker.'

'Grappig hoor...' Ik rijd op de rechterbaan achter een andere vrachtwagen en neem iets gas terug.

'Michaels vader komt uit Kenia,' verduidelijkt hij.

'Dan was het niet Michael. Dit was een Nederlander.'

'Michael ook,' merkt Dennis droogjes op. 'Hij is geboren in Osdorp.'

'Duh! Je begrijpt wel wat ik bedoel. Hij had donker haar, geen donkere huid. Wel een beetje gebruind.'

Naast me verschuift Dennis ineens op zijn stoel. ‘Wacht... Daniel? Daniel Holland zelf toch niet?’ Hij draait zijn gezicht naar me toe. ‘Wat zei hij eigenlijk?’

‘Hij had het over een prototype, een stoel die een nieuwe klassieker zou worden, of zo.’

‘O, mijn god!’ roept hij. Ik schrik ervan.

Dennis tikt ongeduldig met zijn vingertoppen op zijn iPhone en houdt me even later het schermpje voor. ‘Vertel – was hij het?’

Op het scherm kijkt de donkerharige man spottend in de lens. Er maakt zich een raar gevoel van me meester.

20 ‘Dat is hem,’ zeg ik ademloos.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Oké... en hij heeft met jou staan praten?’

‘Even maar. Hij was ineens weg. Hij moest een dringend telefoontje aannemen.’

Ik geloof niet dat Dennis me nog hoort. ‘Daniel Holland heeft met jóú staan praten?’ herhaalt hij. ‘Weet je wel hoe cool dat is?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Nee, leg uit?’

‘Weet je dan niet wie hij is?’

‘Ehm... als ik dat had geweten, had ik het jou niet hoeven vragen, toch? Maar ik zal een gok wagen. Daniel Holland... Holland Design – dat zal vast geen toeval zijn.’

Dennis rolt met zijn ogen. ‘Die man is een gód, Nadine. Designgoeroe, ontwerper en zakenman in één. Hij heeft drie ontwerpstudio’s, pilot stores over de hele wereld, honderden mensen in vaste dienst, hij werkt samen met allerlei grote merken en hij wint de ene na de andere award. Zal ik even doorgaan? Ik kan me gewoon niet voorstellen dat je nooit van hem hebt gehoord. Een van de hotels in Amsterdam waar ik weleens overnacht is trouwens ook door hem ontworpen.’